

DEBRECENI REFORMÁTUS
HITTUDOMÁNYI
EGYETEM

ALUMNI HÍRLEVÉL

Tartalom

Köszöntő.....	1
Áhítat.....	2
Visszatekintés.....	5

Impresszum

Készítette:

Dr. Hodossi Sándor
(intézményi alumni
felelős)

Dr. Morvai Laura
(alumni referens)

Alumni Központ elérhetőségei:

4026 Debrecen,
Kálvin tér 16.

Telefon: +36 52 518-536

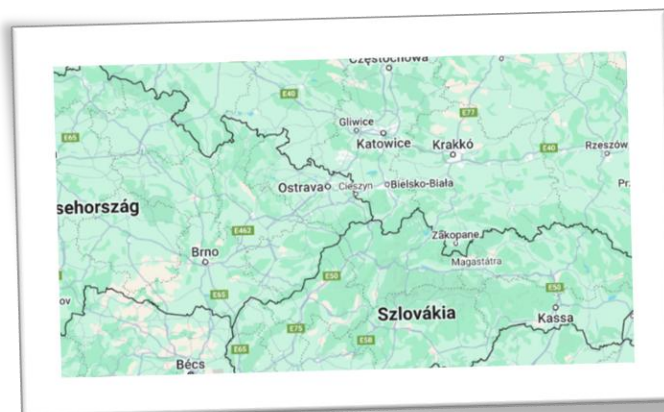
E-mail: alumni@drhe.hu

Köszöntő

Idén Sziléziában jártunk

És milyen jól tettük! Noha nem most jutottunk a legtávolabbra eddigi kirándulásaink közül, de idén kerestük fel a legtöbb országot. Noha idén nem jártunk a tengernél, most jutottunk legmagasabbra (Tarajka 1285 m), és idén léptük át legtöbbször a határt. (Akár napjában többször is Cieszyn és Cesky Tesin között) Most is voltak első kirándulók köztünk, de a legtöbben ismerősként köszöntötték egymást augusztus 15-én az induláskor.

Idei úti célunk egy térképen ma nem található „ország” volt, egy olyan terület, amelynek története jól példázza Közép-Európa modernkori történetének abszurditását. A hajdani Szilézia területén ma Lengyelország, Csehország és Németország osztozik. Utunk során tapasztalhattuk nyomait annak, hogyan válik egy perifériának tekintett kulturális, nyelvi közösség a nagyhatalmak játékszerévé.

Ugyanakkor az erőszakos kettészakítottság évtizedei után azt is láthattuk Cieszynben, hogyan építi fel újra, lépésről lépésre lokális identitását a helyi közösség. Sok szépet láttunk. Olmütz és a Tátra égbe törő csúcsai mindenkit elkápráztattak. Ahogyan szép volt Lőcse főtere vagy Zsolna központjának lábas házai is. Végigsétáltunk a cieszyni villamos vonalán, fizettünk Zlotyival, cseh koronával és euróval, akár egy napon belül is váltva az országokat, pénznemeket. Láttunk nagyszerű műemlékeket, épületeket, természeti csodákat. Közben az Ige, a buszon, utazás közben tartott áhítatok, a hozzájuk kapcsolódó beszélgetések által formálódott a lelki közösség is. Merthogy egyik fő célja éppen ez ezeknek a kirándulásoknak. A csapat döntésének értelmében 2026-ban Stájerországot járjuk majd be. Reménység szerint együtt, Veled!

Hodossi Sándor

**„Lépései alatt szétfolynak a hegyek, beomlanak a völgyek,
mint a viasz a tűzben, mint a lejtőn a víz. „**

(Mikeás 1,4)

Bevallom, nem szeretem sem a szétfolyó hegyeket, sem beomló völgyeket. Inkább a szilárd, megmászható hegyeket, valamint az alattuk megbújó festői völgyeket választanám, ha rajtam múlna. A szétfolyó hegy, beomló völgy kozmikus méretű katasztrófa jele, ami lehetetlenné teszi az emberi életet. Ez riasztó, mert legtöbbször jól elvagyunk megszokott életünk keretei között. Ezért valljuk, hogy „Nekem a Balaton a Riviéra”, és „jó nekem a trabant, nem kell Cadillac” A megszokott, a belátható, a közeli biztonságot ad.

Néha azonban olyan dolgok történnek bennünk vagy körülöttünk, amelyek szétzúzzák biztonságosnak gondolt életünket, és ilyenkor ránk rúgja az ajtót egy másfajta valóság. Krízishelyzetben muszáj újra gondolni mindent, változtatni a régi, korábban jól működő rutinokon. Alapvető kérdésekkel kell szembenéznünk. Újra vagy először. Ezek a kérdések végső soron mind ránk vonatkoznak. Arra, hogy kik vagyunk, mi bújik elő belőlünk, milyen megküzdési stratégiákba kapaszkodunk, ha megszokott szerepeinket már nem játszhatjuk tovább. Képletesen szólva: Mit teszünk, ha szétfolynak a hegyek, ha beomlanak a völgyek, ha az élet megszokott keretei már nem tartanak össze minket?

Mikeás próféta könyve egyetlen hatalmas vádbeszéd a nép ellen. Felsorolja mindazokat a visszaéléseket, amelyek előidézik az Úr haragját. Fenyégető prófécia a nép bűnei miatt. A gazdagok visszaélnék hatalmukkal, a próféta szót megvetik, a vezetők a saját javukat keresik. A barátok becsapják egymást, „az embernek saját házanépe is az ellensége.” (7,6). Milyen jó, hogy ma már elképzelhetetlen a korrupt vezető, a lopással vagyont szerző gazdag, a hatalmát saját céljaira fordító, képmutató főember! Lám-lám, mennyit változott a világ szűk 3000 év alatt. Vagy mégsem?

A próféta reakciója minden, csak nem szokványos. „Emiatt gyászolok és jajgatok, mezítláb és ruhátlanul járok. Üvöltök gyászomban, mint a sakálok, és jajgatok, mint a struccok.” Mikeás kilép a megszokott, normálisnak tartott kommunikáció keretei közül. Megtehetné, hogy érvel, vitatkozik, próbálja meggyőzni az érintetteket, hogy rosszat tesznek. Ma úgy mondanánk, gyakorolhatná az asszertív kommunikációt. De

nem teszi. Talán mert tudja, hogy teljesen felesleges. Mert ettől nem változik semmi. Az emberi szó ehhez nagyon kevés.

Mikeás Isten üzenetét hirdeti. Isten szól általa, az ítélet szava. A pusztulás, az ítélet képei rémisztőek. Ugyanakkor egy másik üzenetet is hoz a próféta: az új kezdet ígérete, Isten minden értelmet meghaladó hűségének ígérete is megjelenik szavaiban. „Összeszedem az egész Jákóbot, összegyűjtöm Izráel maradékát. Előttük megy, aki utat tör, áttörnek, átmennek a kapun, és kivonulnak. Előttük megy át királyuk, élükön maga az Úr.” (2,12-13) Isten nem veti el végleg az Ő népét. Megtehetné, oka is lenne rá, de mégsem. A szétfolyó hegyek, a beomló völgyek újra megszilárdulnak. Az élet folytatódik. A tanulságok pedig levonhatók.

A hegyek sok mindenről mesélhetnének, ha tudnának. „Ha a cipőm mesélni tudna, hej de nagy mesemondó volna” - énekelte néhány évtizede Katona Klári. Talán nem szép, de nem érdekel, mit mesélne a művésznő cipője. Azt hiszem, nagyjából el tudnám képzelni. De a Tatra meséje érdekelne. Hiszen hitelesen tudna szólni arról, milyen az, amikor szétfolynak a hegyek és beomlanak a völgyek. Ugyanakkor ennél sokkal jobban foglalkoztat, hogy mi történik akkor, ha a mi életünk szilárdnak tűnő csúcsai semmisülnek meg egy szempillantás alatt, mert kiderül, hogy nem is valódi csúcsok, hanem csak egy kártyavár volt.

A magas hegyek valóban különlegesek az alföldi ember számára. De veszélyesek is. Nem érdemes egyedül, vezető és felkészülés nélkül elindulni bejárásukra. Még veszélyesebb azonban, ha Isten vezetése, útmutatása nélkül akarunk nekivágni életünk magashegységének. Magunkban bízva, saját eszünkre támaszkodva. Így szakítva újra és újra a jó és rossz tudásának fájáról.

Kedves Úti Társak! Az előrejelzések szerint nem fogunk szétfolyó hegyeket és beomló völgyeket látni Ótátrafüreden. De amíg csodáljuk a Tátra fenséges csúcsait, gondolhatunk saját életünk csúcsaira is. És miközben hálát adunk Istennek, hogy még tart a kegyelmi idő, önvizsgálatot is tarthatunk. Bár az is igaz, hogy ehhez nem muszáj a Tátráig menni, elég a Mátra vagy éppen a saját otthonunk csendje is hozzá.

Hodossi Sándor

Visszatekintés

Melyik városba szeretnél turistaként ellátogatni? Sokaknak lehet kész válasza erre a kérdésre, hiszen vannak vágyott úticéljaink, talán több is, ahova életünk során, ha csak lehet egyszer el szeretnénk jutni. Bevalljuk őszintén, Český Těšín nem szerepelt a bakancslistánkon.

Elsősorban azért nem terveztük soha, hogy felkeressük ezt a városkát, mert még a létezéséről sem tudtunk eddig. Ez persze a mi szegénységi bizonyítványunk. A DRHE alumni program létezéséről viszont kezdettől fogva tudunk, és már két jó hangulatú kirándulás emlékeit hordozzuk magunkban, így még akkor is tudjuk, hogy mire vállalkozunk, ha fogalmunk sincs arról, hogy a kiválasztott úticél milyen érdekességeket rejt. És most sem csalódtunk.

Az alumni programnak nem kimondott célja a házasságépítés, de tanúsítani tudjuk, hogy erre is alkalmas. Ezeken a kirándulásokon lehetőségünk van házaspárként is kicsit eltávolodni az otthoni feladatoktól, miközben csöppet sem bánjuk, hogy munkatársak, egykori tanárok és diáktársak, főnökök és tanítványok vesznek minket körül. Sőt, mivel a Kollégiumból indult el a kapcsolatunk, számunkra az alumni busz egy nagyon is természetes közeg. A Kántus utazásait juttatja eszünkbe, ami nagyon meghatározó volt kapcsolatunk kezdetén, és mintha semmi nem változott volna. Volt is a buszon olyan alumnus, aki egykor kórustársunk volt a Kollégiumi Kántusban. Szinte hiányoltuk az út végén az „Éljen a buszsofőr” kezdősorú és teljes szövegű opusz többszólamú eléneklését.

Számunkra az alumni kirándulásokban egyszerre van jelen a nosztalgia és az újszerűség, a romantika és a családiasság, a spiritualitás és a gasztróélmények, az Isten- és emberközelség. Jó volt idén is részesülni mindezekből.

Németh Áron és Edit

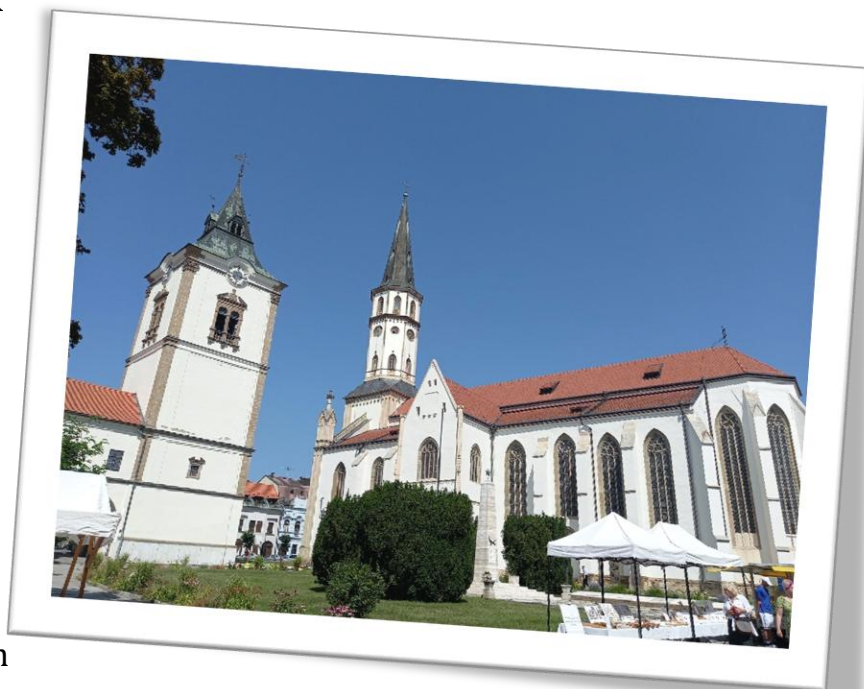

Visszatekintés

Az idei volt az első alkalom, hogy csatlakozni tudtunk a DRHE Alumni Központja által szervezett rendes évi kiránduláshoz. Rokonszenves számomra, hogy közép-európai úticélokat választ Hodossi Sándor kollégánk, hiszen az egykori Mitteleuropa tájain ma is eligazodunk, nagyjából értjük az ottani életet, bár így is érhetnek meglepetések. Ez alkalommal az úti cél Szilézia volt, ami mint fogalom

kissé megfoghatatlan volt számomra gyerekkorom óta, hiszen ilyen ország nincs. Azonban hazánk 1920 utáni történelme megtaníthat rá, hogy léteznek földrajzi-kulturális régiók, amelyek akár közigazgatási egységként is létezhettek a múltban, napjainkban viszont felszabdalják azokat az országhatárok. Ifjúkoromban kedveltem a lengyel SBB (Silesian Blues Band; az alternatív megfejtés: Szukaj, Burz, Buduj) együttest, azonban Szilézia sokáig számomra nem jelentett ettől többet. Persze azóta megtanultam, hogy jelenleg két ország, Csehország és Lengyelország osztozik a területen. Mivel a Felvidékről származom, így valójában nem éreztem, hogy külföldre utazom, hiszen 1992-ig még a távoli Csehország is belföldnek számított.

A Felvidék tájain utazva a mi generációnk még könnyen gondolhatja, hogy a kosztümös történelmi magyar filmek és klasszikus irodalmi alkotások világának ajtaján kopogtat. Az utazó egy időben kirándul a jelenben és a fikciók világában. Így volt ez Lőcsén és Zsolnán is, a nedeci vár közelében, ahová Mikszáth történetei mentén is meg lehet érkezni. A Lőcsei Pál mester remekművénel tett hódoló látogatást követően frissítőt keresve leültünk az egyik főtéri terasz egyetlen szabadon maradt asztalához – azt követően, hogy a tűző napról behúztuk az ernyők alá. Még nem sejtettük, hogy baj lesz belőle. A fiatal pincér felvilágosított, hogy képzeljük csak el, mi lenne, ha mindenki a maga feje szerint elkezdené rendezgetni az asztalokat! Szóltam, hogy ebbe bele sem merünk gondolni, és némi ígéretés után, hogy visszavisszük később az asztalt az eredeti helyére, maradhattunk az árnyékban. Mondtam magamban: nekem ez ismerős. Ebben a világban nőttem fel. A kései utazót pedig megnyugtatja a csipetnyi állandóság. Érzi, hogy nem idegen helyre érkezett. Akkor még nem tudtam, hogy Lőcse e tekintetben csak a bevezető volt.

Český Těšínben (ném.: Teschen, len.: Czeski Cieszyn) volt a szálláshelyünk. A közös bölcsesség kútfeje, a Wikipédia szerint – ki hinné! – magyarul is meg tudjuk nevezni, bár kissé furcsán hangzana, hogy Sziléziában jártunk, Tessényből jövünk. Innen indulva látogattuk meg a környező városok közül a kvargli (pravé olomoucké tvarůžky, ném.: das Quargel) hazáját, Olomoucot (len.: Ołomuniec; ném.: Olmütz; magy.: Alamóc!) és Frýdek-Místeket (len.: Frydek-Mistek; ném.: Friede(c)k-Mistek).

A kvargli, a jellegzetes illatú pogácsa vagy tallér alakú sajt a debreceni piacon is kapható. Nálunk a celofánba csomagolt ínycsalatokat üvegedényben elzárva tárolják. Mélyebb nyomokat az olomouci kirándulás hagyott bennünk. Megcsodálhattuk, hogy milyen az, ha a történelmi városrészt nem rombolták le a 20. század háborúi, és

a polgári élet folyamatosságát a kommunizmus négy évtizedes intermezzóját leszámítva más nem zilálta szét. A sok szép látnivaló mellett közvetlen élmények is értek bennünket a város szívében, a Vörös ökörhöz (Restaurace u Červeného volka) címzett fogadóban étteremben. A probléma itt is az asztalok rendezgetése miatt adódott. Ugyanaz a szituáció zajlott le, mint Lőcsén, de erősebb pedagógiai hangsúlyokkal. Úgy gondoltam, hogy jelentős távolságot megtéve nyugat felé, az éttermi berendezés nem túl jelentős mozgatása más mentális keretbe ágyazódik. Tévedésem nyugalommal töltött el. Azóta úgy vélem, hogy Csehszlovákia mint közös haza a magasban, a mindennapok metafizikájának forrásaként továbbra is a fejünk fölött lebeg.

Lakhelyünket, Český Těšín, két részre osztotta az országhatár. A cseh oldal, a kisebbik rész volt a Hold sötét oldala. Az élet a lengyel oldalon zajlott. S mint a régi slágerben a budai polgár, aki Pesten keresi az élet örömeit, mi is Lengyelországba sétáltunk át megízlelni az ottani konyha kínálta ízeket és a helyi söröket. Úgy tűnt, hogy a lengyel elem hangsúlyos a cseh oldalon is, így előbb-utóbb, némi cseh kitérő után, elképzelhető, hogy ismét lengyellé válik a város.

Bár nem látogattuk meg, de az útikönyv szerint a régióban található Opava (ném.: Troppau; len.: Opawa) városa is. A mai utazónak, ha Rejtő Jenő idegenlégiós történeteinek a kedvelője, ezt hallva Troppauer Hümér a galamblelkű, ám kemény öklű alanyi költő is eszébe juthat. A pesti kávéházban született irodalmi mellékszereplő, ha ma errefelé élne, alighanem Opavskýra „magyarítana“. Szolgáljon ez a kis adalék tanulságul arra, hogy a mindennapjainknak is ízt adó közös közép-európai múlt nyomai körbevesznek bennünket ma is, csak ismerjük fel azokat.

A kirándulás igen jól sikerült, a társaság pedig kiváló volt. Ezzel persze nem magunkat akarom közvetlenül feldicsérni, mivel az, hogy így éreztük, alighanem a vezetőnk, Hodossi kollégánk érdeme volt.

Kmeczkó Szilárd

Visszatekintés

A nyári alumni kirándulás négy országon ívelt át. Célja az volt, hogy kikapcsolódjunk, szebbnél szebb helyeket és látnivalókat fedezzünk fel, jókat együnk, igyunk, és egy kicsit más kultúrát is megtapasztaljunk.

Český Těšín, a szállást adó városunk egy igazán különleges hely, mivel két ország határán fekszik. A cseh és lengyel oldal között csak egy kis híd a választóvonal, és mi is átsétáltunk a lengyel oldalra,

Cieszynbe. Az élmény azért volt különleges, mert a két ország hangulata egészen eltérő, de mégis összhangban van. Az építészet, az éttermek és az emberek mindenhol barátságosak voltak. Az ottani sörözőkben is kóstoltunk egy-egy pohár helyi sört, miközben a határt átlépve egy új kulturális élményben volt részünk. Olmützben a városközpont nagyon hangulatos volt, szűk utcákkal és szép terekkel. Több templomot is megnéztünk, amik lenyűgözőek voltak, főleg a díszes belső tér és az orgonák miatt.

Az utazás egyik különleges élménye Tátrafüredhez kapcsolódik, ahol már hazafelé tartva átléptük a szlovák határt. Felvonóval mentünk fel a hegyre, ahonnan fantasztikus kilátás nyílt a Tátrára. A friss hegyi levegő, a csend és a látvány teljesen más hangulatot adott, mint a városnézés – igazi természetközeli élmény volt. Hálás vagyok, hogy ismét részese lehettem a kirándulásnak. Remélem jövőre újra veletek...

Koncz Katalin

Visszatekintés

A buszos kirándulás nem az én műfajom. Nem bírok egyhelyben ülni (ha gyerekkoromban ismerték volna a hiperaktivitás fogalmát, akkor nem rossz gyereknek tituláltak volna), mostanra már rémisztően visszeres lett a lábam, nagyon fáj az üléstől, és az ízületeim is folyton vacakolnak, ha légkondival találkozunk.

Ennek ellenére már másodszor jöttem el autóbuzsos alumni kirándulásra. A társaság fantasztikus, a látnivalók gyönyörűek voltak az idén is. A közösség kedvessége meghatározó volt. Egyik este panaszkodtam, hogy biztosan nem jövök többet, mert alig tudok lekecmeregni a buszról, úgy fáj a lábam, s másnap mindennek tetejébe még hólyagosra is törte a cipő. Erre egyik utastársam speciális tapaszt adott a vízhatóagra, a másik a kezembe nyomott egy gélt a visszerekre, a harmadik egyenesen cipőt cserélt velem az út végén, hogy vissza tudjak gyalogolni a hotelbe. Ilyen szeretetet meg tapasztalni igazán nem mindennapi érzés!

Az önálló városnézések során is lépten-nyomon egymásba botlottunk utastársainkkal, de nem is kerültük egymás társaságát! Mindenki tudunk néhány kedves mondatot váltani, mindnyájan szívesen vettük, ha leülhettünk együtt egy pohár italra, vagy együtt nézhettünk meg egy-két nevezetességet. A kirándulásról hazaérkezve másnap olyan furcsa érzés volt, hogy csak ketten ülünk az asztalnál, hogy feltétlenül el kellett menni a Békástóhoz meginni egy cseh sört.

Hodossiné Sugár Éva

